

DAG 33

Dag dagboek,

Even snel in je schrijven voordat ik naar school ga. Vannacht heb ik wéér heel raar gedroomd. (Raar dromen lijkt wel normaal nu.) Dit keer zat ik niet in onze ufo. Nee, ik was in een soort grot. De vloer, de wanden en het plafond waren van zwart, glanzend glas. Eerst liep ik door een gang. Het was er erg donker, op het zacht glimmen van al dat zwarte glas na. In de verte hoorde ik zacht gepraat. Ik ging erop af. Het werd luider en luider. Ik kwam in een enorme zaal en plots was het doodstil. Aan de zwarte muren hingen fakkels die rood brandden en een roze gloed verspreidden. Midden in de zaal stond een groep van zo'n dertig Noelkers. Ze keken zwijgend mijn kant op. 'Eindelijk,' sprak er toen een in het Noelks, 'daar zijn jullie.' Jullie? dacht ik. Ik keek naast me. Daar stond Renske. Wacht, nee, ik bedoel Alda. Ze had net als ik haar mensenpak niet aan. 'We hebben erg lang op jullie gewacht,' ging de Noelkse verder. Aan haar tentakels, die rimpelig en

grijs waren, kon je zien dat ze al erg oud was. 'Waar zijn we?' vroeg ik. 'Op Noelk,' zei de oude. 'Ik bedoel: ín Noelk. Diep, díép onder de grond. Toen boven de grond

de lila lucht te geel en giftig werd om te ademen, vluchtte iedereen die een ufo had de ruimte in. Wij hadden geen ufo's. Dus wij vluchtten niet omhoog, maar omlaag. Naar deze grotten. Hier is nog wat lucht om te ademen. Hier groeien dillers om te eten.' (Dillers zijn een soort paddenstoelen. Ze zijn voedzaam, maar niet erg lekker. Ze smaken naar de laatste slok koude thee in een kopje waar het zakje te lang in heeft gehangen.)
'Wij zijn hier niet echt, toch?' vroeg ik aan Alda.
'Nee, wij dromen dit,' zei ze.

'Ik droom ook vaak,' zei de oude Noelkse. 'Ik droom over jullie en ik droom over een plant. Ik zie jullie heel scherp in mijn dromen, maar de plant nog niet. Ik zie hem heel vaag, maar ik weet wel dat het een plant is die niet op Noelk groeit. Een plant die ook nog nooit op Noelk gegroeid heeft. Maar in mijn dromen groeit hij op Noelk. Met miljoenen tegelijk. Zo ver als je kunt zien. Onder een lila hemel. Zonder ÈÈÈ!!! ÈÈÈ!!! ÈÈÈ!!! ÈÈÈ!!!'

De stem van die oude Noelkse klonk plots als een alarm.
ÈÈÈ!!! ÈÈÈ!!! ÈÈÈ!!! ÈÈÈ!!!

Ik deed mijn ogen open, gaf een klap op de wekker, en het was stil.

Nu moet ik hollen, anders kom ik te laat.
Doei!

Krioel Die Weer Eens Een Dagje Gaat Doen Alsof Hij Daan Is

DAG 33, DEEL 2

Hoi dagboek,

Ben ik weer. Net terug van school. In de pauze heb ik met Renske/Alda gepraat. Nou, je raadt het al:

zij had weer hetzelfde gedroomd. Ik vroeg: 'Wat zei die oude Noelkse verder nog over die plant? Mijn wekker ging af.' Renske wist het ook niet. Haar wekker was ook afgegaan. Op hetzelfde moment, want die van haar staat ook om kwart over zeven.

Ik had vanochtend zoveel haast dat ik geen tijd meer had om een gedicht te schrijven. Daarom nu een extra lang gedicht. Geniet ervan en tot morgen, dagboek.

Daan Dicht:

**even was ik terug
niet óp noelk, maar erin
het ging allemaal heel vlug
verdween weer midden in een zin
over planten onder
een lila hemel zonder...
tja, een lila hemel zonder wat?
had ik nou maar geen wekker gehad**

DAG 34

Hoi dagboek,

Ik heb vannacht geslapen als een roos (zoals ze dat hier op aarde zo grappig zeggen), maar niks gedroomd. In ieder geval niet over Noelk of zo. Op school kwam ik erachter waarom: Renske heeft vannacht de hele nacht niet geslapen.

'Ik wilde zó graag slapen,' zei ze, 'zodat ik weer zou dromen over die oude Noelkse. Dat ze ons dan de rest over die plant zou vertellen. Maar omdat ik het zo graag wilde, lukte het niet.' Ze keek er een beetje sip bij.

En daarom had ik natuurlijk ook niet over Noelk gedroomd. Omdat Renske en ik op hetzelfde moment moeten slapen om dezelfde droom te kunnen dromen.

's Middags was Renske tijdens de les bijna in slaap gevallen.

Ik kreeg een briefje doorgegeven. Van Dunya.

'HET IS UIT!!' stond er in grote, boze letters op. Ik draaide me om en keek naar Dunya. Ze deed net alsof ze me niet zag. Ook na school op het plein was ik lucht voor haar.

Renske trok me aan mijn mouw. Ze zag er erg moe uit.

'Ik heb een idee,' zei ze. 'Denk je dat je nu kunt slapen?'

Ik haalde de schouders van mijn mensenpak op.
Ik wist het allemaal even niet meer.

'Kom mee.'

We liepen naar een park. We gingen in het gras
liggen, tussen de pluizenbollen van de uitgebloeide
paardenbloemen.

'Probeer te slapen,' geeuwde Renske. 'Dan zie ik
je zo in onze droo...' en ze lag al te snurken.

Ik deed mijn ogen dicht. Ik was niet echt moe.

Maar door de warmte van de zon en het zachte
zZz ZzZ zZz van Renske viel ook ik snel in slaap.

'Zo, hèhè! Zijn jullie daar weer?!' sprak de oude
Noelkse Alda en mij streng toe. 'Ik was nog niet
klaar met mijn verhaal, hoor!'

'S-s-sorry,' stamelde Alda. 'Onze wekkers gingen
af en...'

'Is al goed, is al goed,' mompelde de oude
Noelkse. 'Waar was ik? O ja, die planten. Die
groeien in mijn droom dus op heel Noelk.

Onder een lila hemel. Een lila hemel zonder
giftige, gele dampen. Want weet je waar dat gif
gebleven is?' Ze wachtte niet op antwoord.

'In die planten. Die planten waar ik van droom
hebben al het gif uit de lucht gezogen. Voor die
planten is dat gif niet giftig. Ze groeien er juist

heel goed van. En op Noelk kan weer geademd en
geleefd worden.'

'Dat zou echt te gek zijn,' zei ik. 'Maar wat voor
plant is het? Waar vinden we die?'

